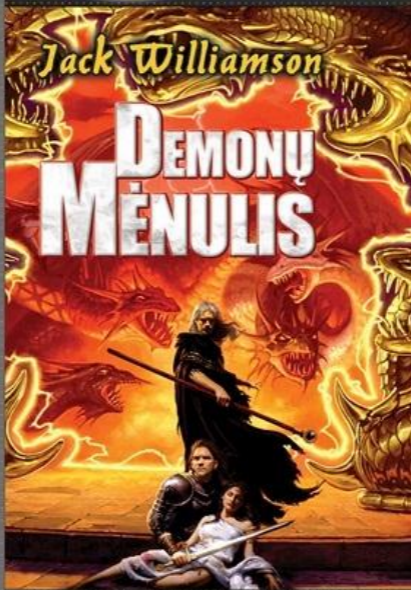

SF

ericanas

Jack Williamson

DEMONŲ MĖNULIS

412 PASAULINĖS FANTASTIKOS AUKSO FONDAS

Knygute.lt

Jack Williamson DEMONŲ MĖNULIS

(Mokslinės) fantastikos romanas

Legendos byloja, kad Zorno protėviai nugalėjo pragaro išperas, atsibasčiusias iš Demonų Mėnulio. Nūnai, praėjus tūkstančiui metų, kruvinasis mėnulis artėdamas skrieja planetos dangumi. Tačiau pats Zornas menkai tepažįsta savąjį pasaulį, nežino, iš kur randasi vilkolakiai, banšės, drakonai ir kiti baisūnai. Bet laiko lieka vis mažiau, jis privalo suspėti įminti amžiais slėptas paslaptis. Antraip viską praris pragariška Demonų Mėnulio liepsna...

Iš anglų kalbos vertė ARŪNAS LAURINAVIČIUS
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"

412 tomas. Serija įkurta 1990m.

Jack Williamson - DEMON MOON

New York, TOR books, 1994

Copyright © by Jack Williamson, 1994

Cover art copyright © Matt Stawicki, 2000

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2007

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2011

Prologas. Motininė Vaivenė

- Apsaugokit mano vyrą! - šnabždėjo ji savo maldą Trejybei, basomis klūpodama priešais molio altorių sodo šventovėje, įrengtoje ant didžiulės salės stogo. - Apsaugokit jį nuo velniadievio Ksato. Apsaugokit nuo vilkolakių ir vaivenų bei juos valdančių drakonų. Apsaugokit jį ir visą mūsų pasaulį nuo demonų bei nelabojo mėnulio, kuriame jie gyvena.

Panardinusi kaušeliu sudėtas rankas į sidabrinį indą su šventintu vandeniu ir pašlaksčiusi juo šventąją žemę, ji palinko dar žemiau ir pabučiavo auksinius javų grūdus, obuolį bei rožę - šventuosius Trejybės simbolius. Žiedo saldybės suteikė jai drąsos apsiauti ir išeiti į sodą.

Tai buvo jos asmeninis kampelis, Rendalo atminimui pašvęsta vieta, kur kadaise įvyko jų tuoktuvių ceremonija. Ji be galo mylėjo šviesius žiedus, plunksnalapius paparčius bei karančius vijoklius, savotiškomis užuolaidomis dengiančius žvyruotus takelius. Ši vieta visada atgaivindavo jos tikėjimą Mistiškąja Trejybe.

O šioji tikrai įsiklausys į jos maldas.

Prabėgo jau devynios dienos, kai įsiveržę vilkolakiai bei vaivenė privertė Rendalą išvykti.

- Ar tai būtina? - klausė jinai, kartu pakilusi į skrydžių platformą, vainikuojančią aukščiausiąjį pilies bokštą. - Ar būtina skristi tokiais šlykščiu oru?

Laukdama atsakymo, ji prigludo prie savo vyro, slėpdamasi nuo vėsaus rytmečio vėjo. Rendalas buvo prakaulus, ilgakojis vyriškis, išsiskiriantis šviesiais Varų giminės plaukais ir užsiželdinęs dailią trumpą barzdelę, vėjų nublukintą iki bronzinio atspalvio. Jis jau vilkėjo skraidymo odomis, ir moteris užjuto nuo jų dvelkiantį aštrų vienaragio kvapą. Kurį laiką tylėjęs, Rendalas staiga papurtė galvą ir su-raukęs antakius įsispoksojo į debesų užgultą šiaurinį horizontą.

- Juk žinai, kad privalau, Laimės Paukštele. - Jis mėgo ją taip vadinti, nors tikrasis jos vardas buvo Eina. - Rūsti žiema gena gyvius iš jų kalnų ir verčia siaubti raidingą. Praeitą naktį aš sapnavau motininę vaivenę.

Netgi būdama čionai, saugiamė sode, ji sudrebėjo, prisimindama tą akimirką.

- Ji smigo link manęs iš audroto dangaus. - Tyliame vyro balse vis dar atsispindėjo sapno

sukeltas siaubas. - Tai buvo tikra pabaisa, savo plačiais sparnais užklojusi visą dangų. Ilgi, juodi ir aštrūs jos nagai taikėsi mane pagriebti, o iltys varvėjo krauju. Be to, man atrodo, kad ten buvo dar ir vyras...

Jis nutilo ir pažvelgė Einai į veidą, tačiau jo mėlynos Varo akys buvo tarsi aklos, lyg vis dar teberegėtų tą persekiojantį košmarą.

- Gyvatžmogis, - sušnabždėjo jis. - Juodai vilkintis Ksato žynys plikai skusta galva bei kraujo spalva dažytu viršugalviu. Atrodo, kad jis jojo ant vaivenės, mojuodamas savo juoda gyvatlazde ir riksmis vadovaudamas vilkų gaujai, medžiojančiai mane sniegynuose.

Moteris krūptelėjo, ir Rendalas tai pajuto.

- Aš apgailestauju, Paukšte, - gūžtelėjo jis, po to nusišypsojo. - Šį sapną pagimdė iš šiaurės sklindančios blogos žinios bei gandas apie vyrą su vilkais, bet tai buvo tiktai sapnas. O kas gi tiki sapnais?

Tačiau Mistikai jais tikėjo, o Eina buvo daugiau kaip pusiau Mistikė. Jos tėvas buvo Mistikų filosofijos profesorius, tuo tarpu su skeptiška pašaipa į magiją žvelgiantis Rendalas laikėsi Realistų pažiūrų. Dėl to ji nuolat blaškėdavosi tarp šių dviejų tikėjimų. Tačiau dabar,

kai jie taip stovėjo laukdami, kol treneris pristatys jo puikųjį bėrą eržilą Zeldarą, Eina jautė tik viduje slypintį ledinį siaubą.

- Palieku tave draskomas skausmo. - Stiprios Rendalo rankos apglėbė ją dar tvirčiau. - Draskomas labiau, nei kada nors anksčiau. Tačiau tu gi žinai, kas aš toks ir kokia mano pareiga.

Jis buvo Rendalas ir Varas, Vilkgaudos raidingo valdytojas ir visų kilmingų Varų karių kartų, kurios atsikovojo raidingą iš vaivenų bei vilkolakių ir daugybę amžių sėkmingai juos atmušinėjo, įpėdinis.

- Žinau, - sušnabždėjo ji. - Tu gi mane perspėjai dar prieš mums susituokiant ir pradedant mūsų sūnų. Tegu šventoji Trejybė... - Ji turėjo atsikvėpti. - Tegu Trejybė tavęs neapleidžia!

Tuo metu treneris pristatė Zeldarą - Einos nuomone, pernelyg jau greitai.

Dabar, būdama sode, ji prisiminė ją bučiuojančias vyro lūpas, vienaaragio sparnų sukeltą aštraus kvapo vėjelį, kanopų dundėjimą ant pakilimo aikštelės, o po to, Rendalui atsigręžus balne ir pamojavus, viskas susiliejo nuo ašarų.

Eina buvo tikras didmiesčio vaikas. Ji užaugo Targone, įsikūrusiame toli nuo čia esančiose seniai apgyvendintose žemumose, o su Rendalu susipažino, kai šis atvyko tenai mokytis. Tuo tarpu Vilkgaudos raidingas buvo atšiaurus pasienis, kuris taip ir liko jai svetimas. Iš pat pradžių Drakono Uolos pilis nepaprastai ją slėgė, nes tiesiog negailestingai priminė kalėjimą. Ji buvo suręsta iš tokių didelių grubiai aptašytų pilko granito luitų, kad nenorom kildavo mintis, jog ją statė milžinai. Tačiau dabar Eina jau mokėjo žvelgti į tas pačias aukštas sienas su baimingos pagarbos bei meilės mišiniu. Nuo jų sklido atšiauri Rendalo jėga, o šiuo metu jai ypač jos reikėjo, kadangi pribuvėja, pasiklausiusi jos pilvo, pažadėjo jai sūnų.

- Saugok save, - barė ją senoji Nanda už skraidymą. - Saugok kūdikį! Jis taps dar vienu Varu.

- Aš saugujuos, - atsakė Eina. - Tačiau Varai juk jodinėja vienaragiais.

Šįryt ji taip pat išėjo laukan, nusiteikusi paskraidyti, tad vilkėjo baltais ožiuko kailio drabužiais, ant kurių užsimetė baltą kailinę skrandą su gobtuvu, visiškai paslepiančiu jos tamsius plaukus. Sakaliukė buvo pirmoji Ren-

dalo dovana, ir netrukus Eina išmoko giedoti skrydžio komandas. Rusvos spalvos sparnuota kumelaitė buvo pakankamai energinga, jau gerai apmokyta bei paklusni ore, tad skraidymas su ja teikė gryną malonumą. Bent jau kol šalia skriedavo Rendalas.

Eina jau gręžėsi, ketindama palikti sodą, tačiau ją sustabdė tolimas šūksmas.

Ar tikrai šūksmas? Iš pradžių ji nebuvo tuo tikra. Ištempusi kaklą ir žvelgdama į viršų, ji išvydo virus, skuodžiančius aukštai esančios skrydžių platformos pakraščiu. Vienas jų rodė į siaurą dangaus lopinėlį virš brustvero. Akinama saulės, Eina prisimerkė ir tik tada išvelgė tamsią dėmelę.

Zeldaras? Grįžta su Rendalu namo?

Sukandusi krumplius, ji stovėjo sulaikiusi kvapą ir spoksojo, kaip besileidžiantis vienaragis dingsta už dantytų sienų; vis dėlto jis buvo pernelyg aukštai, kad būtų galima pažinti. Netrukus atsklido nuo sienų atsimušęs dar garsesnių šūksnių aidas. Su virpuliu prisiminusi tą juodą sapną, Eina metėsi link donžono, o po to tekina pasileido koridoriumi prie lifto.

Šis įrenginys buvo naujiena senovinėje pilyje, Rendalo dovana sužinojus, kad žmona nėš-

čia. Iš pradžių jį išardytą dalimis gariniais traukiniais pristatė į Dortą, po to krovininiais vežimais viską uždardino nelygiu šlaitu į kalnus, o iš Targono atvykę inžinieriai pastatė upėje energiją gaminančią turbiną.

Visa tai buvo nelabai šiuose kraštuose pagėidaujamas Realistų mokslo pavyzdys. Nanda iki šiol atsisakinėjo juo naudotis ir aimanuodama atkakliai pūtuodavo aukštyn nesuskaičiuojamais laiptais, nepamiršdama pusbalsiu pabambėti, jog elektra yra iš Ksato velnių nukniaukta pavojinga magija. Tačiau dabar Eina buvo dėkinga mažajam narveliui, kuris taip greitai užkėlė ją ant platformos. Kadangi Rendalas sutelkė savo ekspedicijai visus vienaragius bei jų trenerius, įgulos patalpos stovėjo tuščios.

Išpuolusi iš lifto tiesiai į šalto šiaurinio vėjo gūsį, jau kitą akimirką moteris sustojo, pajutusi didžiulį nusivylimą. Atskridęs vienaragis jau buvo nusileidęs ir dabar priklaupė, padėdamas raiteliui nuslysti suskleistu sparnu. Deja, prieš ją stovėjo ne bėrasis Zeldaras, o žaižaruojančiai juodas eržilas. Jis atrodė išsekęs, sunkiai dvė savo ir buvo visas apsiputojęs, o nuknebusi šviesiaragė galva beveik siekė žemę.

Ir juo atskrido ne Rendalas. Raitelis buvo ru-

daodis, prakaulus, nedidukas vyras, o jo skraidymo odos - sutrintos ir purvinos, aptaškytos kažkuo panašiu į kraują. Jis šlubčiodamas pasitraukė nuo sparno ir atsigręžęs užgiedojo vienaragiui su tokia melodinga galia, kad Eina net nustebo. Vienaragis negarsiai sužvingo, vėl atsistojo ant kojų ir nusekė paskui raitelį prie platformos pakraštyje esančio lovio su vandeniu.

Moteris laukė, kol vyras nubalnos gyvulį, ir stebėjo, kaip pastarasis prisiglaudė nosimi ir tarsi suprunkštė, o po to panardino savo nuostabią galvą į pintinę su saulėgrūdžiais. Kai raitelis pasisuko, ketindamas traukti į įgulos patalpas, Eina metėsi jam priešais.

- Ledi... - pradėjo jis ir staiga nutilo, tarsi būtų priblokštas ją čia matydamas. - Jūs ledi Raider?

- Taip, - tarė ji. - Tikėjau, kad grįžo mano vyras.

- Deja, ledi. - Išgirdusi balsą ir išvydusį veidą, padengtą uždžiūvusiu krauju, nutekėjusiu iš plikos galvos šoną kertančios šviežios žaizdos, jinai jį prisiminė. - Aš esu Skortas, Raiderio treneris. Turiu jums ne per geriausių naujienų.

- Ar kas nors... - Staiga jos gerklėje įstrigo kažkoks gumulas. - Ar kas nors negerai?

- Nieko gero. Nieko gero.

- Ar jam kas nors nutiko?

- Jūs man atleiskite, ledi, bet buvau priverstas jį palikti. - Skortas žvelgė pro ją į įgulos pastatą, ir Eina pastebėjo, jog jis svyruoja. - Blogoje vietoje, ledi, toli už vaivenų sienos.

Ji nusekė paskui Skortą į įgulos patalpas ir įkalbėjo jį leisti sutvarkyti jo žaizdą. Nors šioji buvo negili, Eina vis tiek ją aptvarstė.

- Labai liūdna istorija, ledi, - tarė jis, galų gale pasirengęs ją papasakoti. Prisėdęs ant gulto krašto, treneris ėmė gurkšnoti iš dubenėlio jaros arbatą, kurios įsipylė iš garuojančio elektrinio virtuvo. - Ir maldauju dėl to nekalinti lordo Raiderio. Kaip ir manęs už atneštas blogas žinias.

- Ar jis... - sušnabždėjo Eina. - Ar jis...

Jos balsas nuslopo.

- Gyvas, ledi, Šventosios Trejybės malone. Bent jau palikau gyvą, nors... - Skortas papurtė galvą ir susiraukė, tarsi šią būtų suskaudę. - Ką galiu pasakyti?

- Papasakok! - maldaujančiai tarė Eina. - Aš

noriu žinoti... viską!

- Jūs jau atleiskite už mano netašytą kalbėseną. - Jo veidas, toks pat beplaukis, kaip ir viršugalvis, buvo apskritas ir lygus, beveik kaip kūdikio, o akys - keistai geltonos ir mirksinčios tarsi pelėdos. - Matot, aš daugiau bendrauju su vienaaragiais, nei su žmonėmis.

- Sakyk, kur mano vyras.

- Toli vakaruose, ledi... - Jis sriūbtelėjo arbatos. - Vidury šaltų bei aukštų Drakono kalnų, kur mes nusivijome įsibrovėlius. Tai siaubingi tyrai, pilni vilkų, vaivenų bei amžino ledo.

- O kaip jis ten atsidūrė?

- Vydamasis. - Skortas apdairiai rinkosi žodžius. - Vydamasis tą baisią vilkų gaują. Jie įsibrovė pro vakarinę sieną, sprukdami nuo grėsmingos žiemos. Šimtai vilkų, o kartu su jais ir motininė vaivenė. Manau, kad ji jiems vadovavo. Ar jums teko girdėti apie vaivenus?

- Mano vyras minėjo motininę vaivenę. - Staiga jai pasidarė silpna. - Sakė, jog tai skraidanti pabaisa.

- Ji milžiniška! - Treneris išskėtė rankas, rodydamas padaro dydį. - Atsibastė čia su dviem savo pusaugiais vykais ir ištisu vilkų legionu. Pastarasis apsiginklavęs kaip niekada anks-

čiau, nes kartu keliavo ir žmonių perbėgėlis, raudongalvis Ksato žynys: matėme jį raitą ant vieno iš vykų.

Eina pašiurpo, prisiminusi Rendalo sapną.

- Jie turėjo tokių ginklų, kokių niekada pas juos neregėjome. Be to, tampa vis klastingesni, nes mokosi iš kadaisė žmonėmis buvusių vilkų. Tiesa, nežinia, kiek žmonių išgyvena persimainymą. Lordas Raideris mano, kad juos apginklavo ir apmokė gyvatžyniai. Įsibrovėliai turėjo ietis ir galingus lankus bei kažką panašaus į griozdišką katapultą. Vienas iš jos sviedinių pataikė į mane...

Jis atsargiai palietė tvarstį.

- kažkas išmokė juos naudotis ugnimi, tad jie padeginėjo žolę, įvarydami galvijus į spąstus, bei laidė degančias strėles į šiaudinius stogus, taip išvydami lauk bejėgius nausėdžius, kuriuos čia pat ant sniego ir ėdė.

- Siaubas! - kvėptelėjo Eina. - O mano vyras?

- Tikras karys, ledi. - Sukruvintas kūdikiškas veidas pamėgino šyptelėti. - Didus karys! Niekada tuo neabejokite.

- Tai kas gi nutiko?

- Mes juos užpuolėme. - Skortas mostelėjo šiaurės vakarų kryptimi. - Pustuzinis mūsiškių

ant viendaragių. Kirtę ugnies nuniokotas dykras, kur kadaise stovėjo rančos bei ūkiai ir kur aptikome ant ledo išmėtytus apgraužtus kaulus, pasivijome vaivenę ir jos vilkus jau netoli Mūšio Skardžio - jų apsiausto pasienio miestelio. Ten su jais susikovėme.

- O mano vyras? - vėl pasufleravo ji. - Jis kovėsi su vaivene?

- Ir vilkolakiais, ledi. Kovėsi su Varams įgimta drąsa. Jis turėjo iš žemumų atvežtą šautuvą, sunkųjį trimis kulkomis užtaisomą ginklą. Beje, turiu jums pasakyti, kad šiaip jau viendaragiai yra taikūs padarai. Jiems nepatinka ne tik žudymas, bet net ir ginklų keliamas triukšmas. Beveik visi jie gabeno tiktai žeme keliaujančių vyrų atsargas, tačiau Zeldaras jau puikiai žinojo apie jūsų kilniojo vyro drąsą.

Jis leido raiteliui panaudoti šautuvą ir vesti nedideles mūsų pajėgas išlaisvinti miestelio. Vaivenė su savo vykais pasitiko mus kliegdami vėjyje. Tai tikros pabaisos, ledi! Netgi pusargiai vykai atrodė didesni už mūsų viendaragius. Vienas iš jų nėrė pasitikti raitelio, išskėtęs savo juodus aštrius nagus, pražiojęs nasrus bei riaumodamas, taip tikėdamasis mus išgąsdinti....